Заспіваю що минуло,
Передвіцький згану час, —
Як весело колись було,
Як то сумно нині в нас!

Святовида лиця ясні
За Лабою слов'ян чтив.
Купайловий танок красний
Царинами вітром сплів.

Гай ся на честь славной Лади
Піньом дівиць розглядав,
Мир в подяці для Коляди
Веселячись, снопи клав.

Над ярою Волтавою
Суд Любушин мир давав,
Над Дніпром-Славутицьою
Так Ярослав ся вславляв.

Поза білими водами
Білий гніздо орел вив,
А руськими сторонами
Звін вічовий гомотів.

Новгорода сила й слава
Світом цілим зголосла,
Києва золота глава
Під небеса ся звела.

Слави дочка величава
На світ цілий сяяла,
Пісня Люмира, пісня Бояна
Голосніше їй гула.

Нині думка йде сумненько,
Темним лісом гомонить,
За Дунай, Дніпро туженько
Згадка журна лиш летить.

Понад Дністра берег крутий
Гамор галич розлягать,
Там сум душу хапле лютий,
В безвість гадка пропадать.

Городища де бували —
Днесь могили ся звели,
Богів храми де стояли —
Грехіт мохи поросли.

Поза води, поза тихі
З Славов гаразд пробував,
Загудівши, вихор лихий
І сліди їх позмітав.

Красна Ретра з Арконою
Пилом вічним припали,
Діти вірні з матерьою
Десь в безвістях ізчезли...

Де ворони ся злітають
Колись славний стояв тин,
Тяжкі мраки днесь лягають,
Як на ногах татарин.

Щастя, гаразд з-під могили
Гомонем лиш залітать,
Як слов'яни колись жили —
Журна думка лиш згадать.

Із Русина щирой груди
В побратимий летить край,
Побратимі де суть люди,
Поза Волгу, за Дунай.
Зі збірки "Русалка Дністровая", 1837 р.